

Arrest

nr. 135 327 van 18 december 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het koninklijk besluit tot uitzetting van 21 december 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 augustus 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SENAVE *loco* advocaat M. SAMPERMANS en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 13 april 2005 dient de verzoekende partij een aanvraag tot vestiging in. Op 13 september 2005 wordt zij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdeling en op 27 februari 2008 van een F-kaart.

1.2 Op 27 augustus 2012 wordt de verzoekende partij door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel van vijf jaar uitgezonderd 30 maanden effectief uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

1.3 Op 24 september 2013 verschijnt de verzoekende partij voor de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. Op 11 oktober 2013 brengt deze commissie een positief advies uit.

1.4 Op 21 december 2013 wordt een koninklijk besluit tot uitzetting uitgevaardigd. Dit is de bestreden beslissing, die op 29 juli 2014 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op het artikel 20 gewijzigd bij de wet van 6 mei 2009;

Gelet op het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van Marokko;

Overwegende dat betrokkene op 13 april 2005 een aanvraag tot vestiging indiende;

Overwegende dat hij op 13 september 2005 gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen;

Overwegende dat hij zich tussen 18 maart 2011 en 8 juni 2012 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cannabis, cocaïne, heroïne en morfine, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; aan het gebruik van verdovende middelen voor een ander gemakkelijker te hebben gemaakt door het verschaffen van een lokaal of door enig ander middel, of tot dit gebruik te hebben aangezet, namelijk cannabis, cocaïne, heroïne en morfine, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, feiten waarvoor hij op 27 augustus 2012 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel van 5 jaar uitgezonderd 30 maanden effectief;

Overwegende dat hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde ernstig heeft geschaad;

Overwegende dat de Commissie van Advies voor Vreemdelingen in haar advies van 24 september 2013 stelt dat "gelet op de ernst van de feiten en de omstandigheid dat betrokkene samen met zijn broers criminele feiten heeft gepleegd, de commissie van oordeel is dat hij een gevaar betekent voor de maatschappij en het gevaar op recidive groot is; dat het niet de minste twijfel is dat deze criminele activiteiten de openbare orde van het land ernstig hebben geschaad in de zin van artikel 20, alinea 2 van de wet van 15 december 1980; dat in het licht van artikel 8 EVRM moet worden vastgesteld dat de verwijdering uit België geen inbreuk uitmaakt op voormelde bepaling";

Gelet op het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen die meent dat de uitzetting gerechtvaardigd is;

Overwegende dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn gezin- en privéleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens;

Overwegende dat zijn ouders, zus en 3 broers gevestigd zijn en dat ze niet op bezoek kwamen in de gevangenis;

Overwegende dat betrokkene het grootste deel van zijn leven in Marokko en in Spanje heeft gewoond; Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen;

Overwegende dat de Belgische maatschappij en volksgezondheid moeten worden beschermd tegen de drugshandelaar die betrokkene is en dat een uitzetting hiertoe een gepaste maatregel is;

Overwegende, bijgevolg, dat zijn verwijdering een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten door zijn persoonlijk gedrag en de ernst van gepleegde feiten, voldoende bewezen door de zwaarte van de tegen betrokkene uitgesproken gevangenisstraf;

Overwegende dat het winstgevende karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde;

Overwegende, bijgevolg, dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden;

Op de voordracht van Onze Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Hebben Wij besloten en besluiten Wij:

Artikel 1.- D(...) A(...), geboren (...), wordt uitgezet.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere toelating van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Artikel 2.- Onze Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is belast met de uitvoering van dit besluit. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en de algemene principes van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"Verzoeker meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing :

Enige middel: Schending van het artikel 8 EVRM, schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 22 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten, de algemene principes van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel

1.

Dat de hele familie van verzoeker op legale wijze op het Belgische grondgebied verblijft; zijn ouders, zus en broers zijn allen definitief gemachtigd tot een verblijf op het Belgische grondgebied.

In Marokko blijven er geen familieleden van verzoeker meer over.

Dat artikel 8 EVRM er uiteraard niet aan in de weg staat dat de lidstaten autonoom de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-burgers reguleren, maar dat deze regelgeving en de uitvoering ervan steeds in overeenstemming moet zijn met het respect voor de grondrechten waartoe de Belgische Staat zich verdragsrechtelijk heeft verbonden.

Wanneer het gaat om de beëindiging van een bestaand verblijfsrecht stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat er overgegaan moet worden tot een onderzoek van het zowel het eerste als het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

2.

Wanneer verzoeker wil inroepen dat haar recht op gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM geschonden wordt, dient hij aan te tonen dat er sprake is van een dergelijk gezins- en privéleven, en de manier waarop de bestreden beslissing hierop een inbreuk vormt.

Het begrip gezinsleven dat door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens gehanteerd wordt, heeft een autonome betekenis en wordt geval per geval bekeken. In casu speelt het gezinsleven van verzoeker zich inderdaad op het Belgische grondgebied af: zijn ouders, broers en zus wonen hier allemaal.

In de bestreden beslissing wordt er aangehaald dat de familieleden van verzoeker hem in de gevangenis nooit zijn komen bezoeken, kennelijk om aan te tonen dat er geen sprake zou zijn van nauwe familiebanden. Dat uit het feit dat de familie verzoeker noch zijn broers in de gevangenis kwamen bezoeken, duidelijk hun afkeuring blijkt voor de feiten die door verzoeker en zijn broers gepleegd werden. Dat een dergelijke verzuring van de familierelatie echter niet hoeft te betekenen dat hierdoor de familiebanden minder hecht zijn: juist door hun bekommernis om het gedrag van verzoeker op deze manier te tonen, geeft de familie aan dat zij zijn criminele activiteiten geenszins dulden en kan er van hen verwacht worden dat zij alles zullen doen om verzoeker in het vervolg op het rechte pad te houden. Het feit dat zij zich uitdrukkelijk afzijdig houden terwijl verzoeker zijn straf uitzit, maar dat de familie toch weer bijspringt wanneer verzoeker, in het kader van zijn kans op rehabilitatie voor de Commissie van Advies aan Vreemdelingen dient te verschijnen, toont duidelijk aan dat zij verzoeker, van zodra hij boete heeft gedaan voor zijn misdrijven, opnieuw zullen ondersteunen.

Verzoeker was nauwelijks 19 jaar oud op het moment dat de strafbare feiten gepleegd werden, en stond duidelijk onder de invloed van zijn oudere broers. Ook nu op zijn 22ste, is hij jong genoeg om ditmaal positieve invloed van zijn familie te ondergaan. Zeker in de Marokkaanse cultuur, waar de positie van de vader als pater familias nog zeer uitgesproken is, kan men er zeker van zijn dat de nauwe familiebanden een rehabilitatiekader kunnen vormen voor verzoeker.

Aldus mag duidelijk blijken dat de nauwe familiebanden in de eerste plaats reëel zijn, en dat zij vervolgens ook in positieve zin zullen bijdragen aan de herintegratie van verzoeker in de maatschappij. Het is eveneens duidelijk dat de bestreden beslissing een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel toebrengt aan de gezinssituatie van verzoeker.

Wanneer verzoeker zal worden teruggewezen naar Marokko zal hij volstrekt alleen aankomen in een land waar hij sedert zijn jeugd (hij was 13 jaar oud toen hij naar België kwam) niet meer verbleven heeft, en waar hij ook geen enkele familie meer heeft. Op zijn 22ste kan bezwaarlijk gesteld worden dat verzoeker een volwassen man is die op eigen benen kan staan. Uit het feit dat hij de feiten pleegde in de overtuiging dat hij op deze manier gemakkelijk geld kon verdienen en dat hij zich hierbij door zijn broers op sleeptouw liet nemen, blijkt duidelijk een gebrek aan maturiteit in hoofde van verzoeker. In plaats van opnieuw terecht in komen in een duidelijk kader en familieleven, zal verzoeker bij een terugwijzing echter alleen aankomen in een land dat hij nauwelijks nog kent, waar hij huisvesting noch inkomsten heeft en waar hij zijn leven volledig opnieuw moet opbouwen. De vrees dat verzoeker hierbij eerder zal ontspreken dan resocialiseren, is helaas reëel. Dat verzoeker, gezien het verbod om gedurende tien jaar naar België terug te keren, zijn familie zelfs niet meer zal kunnen bezoeken. Van zijn familie verwachten dat zij telkens hun leven alhier in de steek laten om in Marokko voor de opvang en begeleiding van verzoeker te zorgen, is een te groot vereiste voor de familie, binnenkort gewag zal kunnen maken van tien jaar legaal verblijf op het grondgebied.

Dat verzoeker aldus genoeglijk kan aantonen dat er een schending van artikel 8 EVRM zich opdringt.

3.

Dat de noodzakelijke volgende stap dan is om na te gaan of de inmenging in het gezins- en familieleven, die hierboven aannemelijk gemaakt werd, geoorloofd is en noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Dat de bestreden beslissing stelt dat de inmenging gerechtvaardigd wordt door de nood aan het beschermen van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten.

Dat het inderdaad meer dan gepast is om te stellen dat de door verzoeker gepleegde feiten van drugshandel zeer zware feiten betreffen die geenszins passen in onze maatschappij. Dat de aard en de ernst van het misdrijf echter niet de enige criteria zijn die worden aangewend bij de beoordeling van een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven. Zo worden door het Europees Hof ook elementen als de duur van het verblijf van de betrokkene in het land waaruit hij uitgezet zal worden in aanmerking genomen, de gezinssituatie en de sterkte van de sociale, culturele en familiale banden met het uitzettende land in overweging genomen.

Uit de behandeling van andere zaken waar een vreemdeling uitgewezen wordt omwille van feiten van drugshandel, blijkt dat het Hof inderdaad in overweging neemt welke banden de betrokkene in het uitzettende land heeft, en hoe sterk hij nog verankerd is in zijn land van herkomst. Zelfs wanneer het

gaat om zware misdrijven, komt het Hof aldus tot de conclusie dat een schending van artikel 8 zich opdringt en dat de maatregel aldus niet noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Dat het past om aldus de volgende elementen in ogenschouw te nemen: enerzijds de feiten van drugshandel die ertoe geleid hebben dat verzoeker veroordeeld werd tot een straf van 40 maanden met uitstel van 5 jaar uitgezonderd 30 maanden effectief, en anderzijds de gezinssituatie. Elementen van deze gezinssituatie zijn het feit dat verzoeker zijn land van herkomst sedert jaren verlaten heeft en hij in 2005, op de leeftijd van amper dertien jaar, reeds een legaal verblijf verkreeg op het Belgische grondgebied, dat zowel zijn vader, moeder, broers als zus op het Belgische grondgebied verblijven en de rest van de familie verspreid over Europa woont, dat verzoeker ook in het bezit is van een Spaanse verblijfsvergunning en gedurende een tijd in Spanje gewerkt heeft, en het feit dat verzoeker geen familie in Marokko meer heeft wonen.

Dat uit het voorgaande blijkt dat verzoeker bij een verwijdering op dusdanige wijze uit zijn familiaal kader gerukt zou worden dat er geen evenwicht meer bestaat met de aard en de ernst van de door hem gepleegde feiten. Verzoeker heeft een groter deel van zijn leven doorgebracht in België, en zelfs in Spanje, dan in Marokko, waardoor België zijn werkelijk thuisland is en niet Marokko, dat slechts toevallig de 'papieren' staat van nationaliteit is. Het uitzetten van een persoon die criminele feiten heeft gepleegd uit een bepaalde staat, waar hij is opgegroeid en zijn crimineel gedrag ontwikkeld heeft, naar een andere staat, waar hij toevallig de nationaliteit van heeft, heeft veel weg van de "export" van criminelen, wat geenszins de bedoeling van de wetgever is geweest, en ook niet bijdraagt tot de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten in het algemeen.

4.

Dat het aldus aangetoond moge zijn dat verzoeker een gezins- en familieleven in België heeft, dat de bescherming van artikel 8 EVRM geniet.

De bestreden beslissing voldoet niet aan de voorwaarden die een inmenging in dit gezins- en familieleven zouden kunnen legitimeren.

De beslissing tot uitwijzing en het opleggen van een inreisverbod voor de duur van 10 maanden aldus een ongeoorloofde inmenging uit in het gezins- en familieleven van verzoeker, en de bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden wegens strijdigheid met het artikel 8 EVRM."

2.2 In de mate dat de verzoekende partij een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de algemene principes van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel aanvoert, dient te worden vastgesteld dat zij nalaat te verduidelijken op welke wijze deze rechtsregels door de bestreden beslissing werden geschonden. Haar uiteenzetting heeft immers uitsluitend betrekking op artikel 8 van het EVRM. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet echter onder 'middel' worden begrepen, de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het enig middel is in voormelde mate dan ook onontvankelijk en wordt zodoende louter onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Voormeld artikel 8 omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 15

juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In casu beroept de verzoekende partij zich uitsluitend op een gezinsleven in België, met name met haar ouders, drie broers en zus.

De Raad wijst erop dat het EHRM het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest *Mokrani* (EHRM 15 oktober 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplé-mentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Hetzelfde geldt voor de relatie tussen broers en zussen (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34).

Derhalve dient de Raad om te beoordelen of er *in casu* sprake is van een gezinsleven, na te gaan of de banden tussen de verzoekende partij en haar ouders, broers en zus dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen hen dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

De Raad wijst erop – en de verzoekende partij geeft dit ook zelf aan in haar verzoekschrift – dat wanneer een verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij verwijst naar het feit dat haar familieleden haar en haar broers in de gevangenis nooit zijn komen bezoeken, maar dat hieruit duidelijk hun afkeuring blijkt voor de feiten die de verzoekende partij en haar broers hebben gepleegd en dat dergelijke verzuring van de familierelatie niet hoeft te betekenen dat hierdoor de familiebanden minder hecht zijn. Zij stelt dat de familie, juist door haar bekommernis om het gedrag van de verzoekende partij op deze manier te tonen, aangeeft dat zij alles zal doen om de verzoekende partij in het vervolg op het rechte pad te houden. Het feit dat zij zich uitdrukkelijk afzijdig houdt terwijl de verzoekende partij haar straf uitzit, maar dat de familie toch weer bijspringt wanneer de verzoekende partij, in het kader van haar kans op rehabilitatie, voor de Commissie van Advies aan Vreemdelingen dient te verschijnen, toont duidelijk aan dat zij de verzoekende partij, van zodra deze boete heeft gedaan voor haar misdrijven, opnieuw zal ondersteunen. Verder stelt de verzoekende partij dat zij nauwelijks 19 jaar oud was op het moment dat de strafbare feiten gepleegd

werden en duidelijk onder invloed stond van haar oudere broers, en dat zij ook nu op haar tweeëntwintigste, jong genoeg is om ditmaal positieve invloed van haar familie te ondergaan. Zij geeft aan dat men, zeker in de Marokkaanse cultuur, waar de positie van de vader als *pater familias* nog zeer uitgesproken is, er zeker van kan zijn dat de nauwe familiebanden een rehabilitatiekader kunnen vormen voor haar. De verzoekende partij besluit dat de nauwe familiebanden in de eerste plaats reëel zijn, en dat zij vervolgens ook in positieve zin zullen bijdragen aan haar herintegratie in de maatschappij.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met dit betoog op generlei wijze aannemelijk maakt dat sprake zou zijn van enige, laat staan de vereiste, hechte band met of graad van afhankelijkheid van haar drie broers, die blijkens het administratief dossier en het verzoekschrift in de gevangenis opgesloten zijn. De verzoekende partij betreft haar betoog immers louter op de andere familieleden. Een gezinsleven met de drie broers in de zin van artikel 8 van het EVRM kan zodoende niet worden aangenomen. Wat betreft een gezinsleven met haar ouders en zus, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich met haar betoog beperkt tot blote beweringen. Zij steunt haar betoog op vermeende beweegredenen in hoofde van de betrokken familieleden voor het niet op bezoek komen in de gevangenis, maar toont op generlei wijze aan dat van deze beweegredenen daadwerkelijk sprake is, en toont met haar betoog derhalve ook niet aan dat uit de houding van de betrokken familieleden aangaande de gepleegde feiten voldoende hechte familiebanden of enige graad van afhankelijkheid kan afgeleid worden. Daar waar de verzoekende partij verwijst naar het bijspringen van de familie met betrekking tot het verschijnen voor de Commissie van Advies aan Vreemdelingen, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat aan te geven wat zij met deze opmerking precies bedoelt. Ter terechtzitting van 27 november 2014 geeft zij weliswaar aan dat een familielid voor de verzoekende partij zou getolkt hebben, maar uit het administratief dossier blijkt niet dat de ouders en/of zus van de verzoekende partij of een ander familielid bij haar verschijning voor voormelde commissie betrokken waren. Daar waar de verzoekende partij verwijst naar de positieve invloed van de familie en de positie van de vader als *pater familias*, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot een louter hypothetisch betoog dat bovendien niet gestaafd wordt, zodat zij ook hiermee niet aantoonbaar dat zij met haar ouders en zus een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt.

Daarnaast stelt de verzoekende partij nog dat zij, wanneer zij zal worden teruggewezen naar Marokko, volstrekt alleen zal aankomen in een land waar zij sedert haar jeugd niet meer verbleven heeft en waar zij ook geen enkele familie meer heeft, en dat bezwaarlijk kan gesteld worden dat zij op haar tweeëntwintigste een volwassen man is die op eigen benen kan staan. Zij geeft aan dat een duidelijk gebrek aan maturiteit in haar hoofde blijkt uit het feit dat zij de feiten pleegde in de overtuiging dat zij op deze manier gemakkelijk geld kon verdienen en zij zich hierbij door haar broers op sleeptouw liet nemen. Zij stelt dat zij bij een terugwijzing alleen zal aankomen in een land dat zij nauwelijks nog kent, waar zij huisvesting noch inkomsten heeft en waar zij haar leven volledig opnieuw moet opbouwen, in plaats van opnieuw terecht te komen in een duidelijk kader en familieleven. In de mate dat de verzoekende partij hiermee enige afhankelijkheid ten aanzien van haar familie wenst aan te tonen, dient erop gewezen te worden dat zij zich ook hier beperkt tot blote beweringen. Bovendien maakt de verzoekende partij niet duidelijk op welke manier het gegeven dat zij in Marokko desgevallend bij niemand terecht kan, zou betekenen dat zij in België in enige mate van haar ouders en/of zus afhankelijk zou zijn. Hetzelfde geldt voor het gegeven dat zij een groter deel van haar leven zou hebben doorgebracht in België, en zelfs in Spanje, dan in Marokko. Hierbij kan bijkomend opgemerkt worden dat de verzoekende partij sinds 2005, zijnde negen jaar, in België verblijft, maar dat zij niet aangeeft – en dit blijkt tevens niet uit het administratief dossier – waar zij op welk moment de overige dertien jaar van haar leven heeft verbleven, zij het in Marokko, Spanje of elders, en dat alleszins kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij een groter deel van haar leven niet in België heeft doorgebracht.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de banden tussen de verzoekende partij en haar ouders, broers en zus niet dermate hecht zijn en dat er geen dermate graad van afhankelijkheid is tussen hen dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot het bestaan van een privéleven, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zelf aangeeft dat zij dient aan te tonen dat er sprake is van een dergelijk privéleven en de manier waarop de bestreden beslissing hierop een inbreuk vormt, maar dat zij vervolgens nergens melding maakt van enig privéleven en zodoende ook geen elementen aanbrengt die volgens haar op het bestaan van een privéleven duiden. In haar uiteenzetting in het kader van het enig middel beperkt zij zich immers tot een betoog aangaande het bestaan van een gezins- en familieleven enerzijds en de

inmenging in dit gezins- en familielevens anderszins. Zodoende wordt ook het bestaan van een privéleven niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg valt de verzoekende partij niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM. Het betoog van de verzoekende partij dat sprake is van een ongeoorloofde inmenging in haar vermeende gezins- en familielevens is dan ook niet dienstig.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

2.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend veertien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE